

Mjukt ska stava mjukt
en människoton är hel och halv
av mjuknande
driver vi till att lära, väsa, vässade
vi om höfterna, lakanen,
klädedräkten spänd Ut; att ropa stilla

och att vara
omkring under händer
händers viskade
stöd

och fladra,
här jag gömmer mig
mjukt, stava, lär att se med
läpparna är varliga
allvarsamt att ton
mot ton står stilla Stödet brister ut
och

ögonpar, fördubblade
kommer de att se sig om och världen

Feber, sjukhussångar, lampor. Blommorna i vas
Ett golv, skynke. Bära hit att kalla stad, en
väg är med; skyltarna uppåt ocd nedåt. Staden till en blodcentral

Stolen till at sitta
Skymning, parken, vägen
tänkte på en stig för löven

att falla
björkens stam i motljus, vax –
tänkte ta omkring
för att vi behöver varandra

och som omfamna en kyss till växa. utslag

förväxla, lik en oboe, lång i halsen

slamljud, ljus
Samlas under gatlyktan en stärkning
befinna: du, förresten löv, dagar, flere sorter

ett
är bara vi
som fröjdas

ett är också du
när havet niger
mjuknande

kalla att åt vattenväg till bär
en av en ansiktes leder
vi bär

en av det ska tåras, mjuk

Kom tår sjuk – Hav
gråt att bära, flyter burqans fartyget i oss,

intill som strömmar ner längs vattnet
flodkropp kom att flyta
remmarna runt världen,
att jag vill i horisontens läppar är det mörker
kan en väg oboe dränks i ljud

att rinna
rinnande skedd, i omlopp
att du jag läpparnas hav,
vi för
havet isär, världen en scen djup vatten
knäår

Önskade att det var vi först efter en stund,
i er; låg stilla
mjuknade händerna
inom tonerna förde
ryggen av ett skepp

Tydliga flagga, tydligt kall
Att människopack Vi har klarat, vägen är mjuk

inom taggtårar, trädde
Vi har förklarat
Strömmen räcker oss ut Ut långt, vi vill

föra våra händer
vitt vitt vidare
köpa våra fötter mark

Inte är det oss det är fel på, i huvudet Burqablues, intiga iglar
llande icke icke

oboen är lång och smal och smäcker
tår en tår
hals att smäckert stycke,
förde den hals, att ge ut ett stycke mark
åt deras fötter,
var vi oss nära att brista, deras fötter, de skär vägen skär dem fram-
famlande,

i natten är i natten ljus
Ett täcke händer